

YAZAR HAKKINDA

23 Ocak 1957’de İstanbul’da doğan yazar, kimya mühendisidir. İş hayatına ilaç sektöründe başlamış, daha sonra kurmuş olduğu şirketlerde hem hizmet sektöründe hem de insan kaynakları alanında çalışmalarına uzun yıllar devam etmiştir.

Reiki ile tanışarak başladığı içsel yolculuğu, aldığı birçok farklı eğitimle derinleşmiş ve nihayet 2009 yılında iş yaşamını yavaşlatarak bilgilerini verdiği eğitimlerle paylaşma yolunu seçmiştir.

2010 yılında yaptığı Hindistan yolculuğu sonunda yaşadığı deneyimleri ve bu deneyimleri paylaştığı kadınların içedönüş hikâyelerini anlatan ilk kitabı *...Ve Gittik*’i yazmıştır.

2017 yılında profesyonel iş yaşamını bırakarak Bodrum’a yerleşen yazar eğitimlerine devam etmiş, bütünsel tıbbı olan ilgisi sonucunda Fonksiyonel Tıp Akademisi’nden eğitim alarak Fonksiyonel Tıp Sağlık Koçu olmuştur. Daha sonra Profesyonel Koçluk eğitimi ve Duygulardan Özgürleşme Teknikleri (EFT) gibi eğitimlerle çalışmalarını pekiştirmiş, eşzamanlı olarak da ikinci kitabını bitirmiştir.

Halen bir yandan seminerler ve atölyeler hazırlamakta, bir yandan da yeni bir kitap için çalışmaya devam etmektedir.

DESTEK YAYINLARI: 1619

EDEBİYAT: 464

SERAP TEĞMEN / SON YÜZLEŞME

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Destek Yayınları: Temmuz 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-697-2

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

serap teğmen

SON YÜZLEŞME

Çünkü Kaçamazsın Kendinden

TEŞEKKÜR

Bir kitabı yazmaya başladığınız ilk satırdan okuyucunun eline aldığı ana kadar verilen destek yazar için çok önemlidir. Ben bu konuda çok şanslı olanlardanım. Bu kitapta da benimle yol alan çok sevgili dostlarım oldu ve burada onlara teşekkür etmeden geçmem mümkün değil.

Öncelikli teşekkürüm beni hiç tanımadığı halde karşılık beklemeden kitabımı okuyan, tarafsızca eleştiren, yapılması gerekenleri söyleyip yolumu açan eğitmen/yazar sevgili Özden İnal'a.

İlham veren fikirlerinden dolayı sevgili Canan'a, beni daima destekleyen aileme ve bana inanarak benimle yola çıkan sevgili Yelda Cumalıoğlu ve tüm Destek Yayınevi ekibine içtenlikle teşekkür ederim.

Ve sevgili okuyucu, inanıyorum ki bu kitabı okurken sen de kendinden bir parça bulacaksın ve belki de kendinle yüzleşeceksin. İşte o zaman hikâyeni yeniden yazabileceğini unutma.

GİRİŞ

Demir kapı açılıp, içeriye itildiğimde, önümde upuzun, simsiyah bir koridor uzanıyor. Kadınlar, pijamaları ve bembeyaz suratlarıyla bana bakıyorlar. Korku nefesimi kesiyor. Elimde, içi saçma sapan şeylerle doldurulmuş çantam, koridorun başında öylece duruyorum. Sonra hemşire mi, hastabakıcı mı olduğunu bilemediğim bir rahibe, koyu lacivert, upuzun giysileriyle bana yaklaşıyor. Çantamı elimden alıp içini kontrol ediyor. Başım dönmeye başlıyor. “Bayılma” diyorum kendi kendime. “Hiç zamanı değil.” Sonra işi bitiyor ve beni, koridorda yan yana dizilmiş odalardan birine sokuyor.

Burası benim odam. Süresini bilmediğim bir zaman diliminde benim olacak bir yer. Küçük pencerede demirler var. Eski metal bir yatak ve yanında küçük bir çelik dolap. Başka da hiçbir şey yok. Aynı hapishane gibi. Her yer gri. Yerler taş, üşüyorum...

Öylece yatağa oturuyorum. Kolumu kaldıracak halim yok. Ufak tefek bir kadın kapıdan başını uzatıp

bana bakıyor. Nasıl da zayıf... Kollarını kavuşturmuş öyle duruyor. Yüzü bembeyaz, gözleri kocaman.

“İşkambil oynar mısın?” diyor.

“Ne iskambili, deli misin nesen?” demek istiyorum. Sonra nerede olduğumu hatırlıyorum...

Yatağa oturup, pişti oynamaya başlıyoruz. Oynamam desem... Ama korkuyorum... Gizlemeye çalıştığımız duyguların arasında valeler, kızlar, papazlar geziniyor. Oyun filan oynadığımız yok. Kâğıtları birbiri ardına ortaya atıyoruz. Hiç konuşmuyoruz. Sonra bir kadın içeriye giriyor. Serum takacak.

“Sağ koluma takın, orada damarlar çok belirgindir” diyorum. Aldırmıyor. Sol kolumu delik deşik edip serumu takıyor. Öylece yatağa uzanıp, tavana bakıyorum. İlaç yavaş yavaş damarlarımda dolaşıp, serinlik veriyor. Gözlerim yavaş yavaş ağırlaşıyor. Uyuyakalıyorum...

Bir yerlerde çanlar çalıyor. Saati tahmin etmeye çalışıyorum. Kış günü, saat beş filan olmalı. Dışarıdan sesler geliyor. Sonradan öğreniyorum, rahibeler dua ya gidiyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Burada zaman kavramının olmadığını çok çabuk anlıyor insan. Sonra iriyarı, beyaz gömlekli bir kadın, “Haydi yemeğe” diye bağırıyor. Koridorda çınlayan sesini duyuyorum:

“Kaldırın kıçlarınızı, sekiz saat beklemiycez herhalde.”

Hepimiz odalardan çıkıp, yavaş adımlarla yemekhaneye gidiyoruz. Çelik tepsilere, kocaman kepçelerle sulu bir şeyler döküyorlar. Bu garip şey “yemek”. Burada olmaktan nefret ediyorum. Bıçak, çatal gibi şeyler verilmiyor bize. Yalnızca kaşık ve plastik bardaklar. Kimse birbirine bakmıyor. Basık tavanlı, gri odayı floresan lambaları aydınlatıyor. “Ben floresan ışığını hiç sevmem” diyorum kendi kendime.

Hastabakıcıların birbirlerine yaptıkları belden aşağı şakaları duyuyorum. İçimden onları öldürmek geliyor.

Burada günler hep birbirinin aynı geçiyor. Bütün gün, bütün gece, aynı sesler, aynı giysiler, aynı yemekler. İyi mi kötü mü ayırt edemiyorum. Zaten artık neyi ayırt edebiliyorum ki?

Bazen kadınların çığlıklarını duyuyorum. Dehşet içindeler. Köşeye sıkıştırılmış hayvanlar gibi bağırıp küfrediyorlar. Bense öylece boş boş bakıyorum. Bazılarına elektrik veriyorlar. İlaçlar yetmiyor muymuş ne! Kulaklarımı ellerimle kapatıyorum. Ses... Bu ses beni deli ediyor.

Bir sigara yakıyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha... Sigaraları birbirine ekleyerek içiyorum... Tıpkı öbür kadınlar gibi...

“Bana da elektrik verilecek mi?” diye kendi doktoruma korkuyla soruyorum. Üzerinde vizon ceketi, gözünde gözlükleri, permalı saçları. Uzaydan gelmiş gibi dikiliyor yatağımın yanında. Yüzünde o sert ve sevgisiz ifade. Yaratıkmışım gibi bakıyor bana.

Koridorda çıkıp yürümeye başlıyorum. Aynı hapis-hanede volta atar gibi. Bankta oturan yaşlı bir kadın var. Geceliğinin üzerinde kaşmir bir ceket, önü yemek lekeleriyle dolu, kolları yırtık. Gözünde sürmeler. Saçları beyaz, uçlarda geçmişten kalan boyalar. Sidik koku dayanılmaz.

“Bana bir taksi parası verir misiniz lütfen?” diyor. “Kocam aşağıda beni bekliyor, çok merak eder beni. Park Otel’deki davete geç kalacağız, bizi beklerler.”

Burasıyla hiçbir ilişkisi yok. O, kendi dünyasında. Böylesi bir yalnızlık içimi acıtıyor, ama ilgisizce önüme bakıyorum. İlaçlardan tepkisizleşiyorsun ama duygular içinde hâlâ doludizgin.

Haftada bir gün banyo yapmaya götürüyorlar. Banyo dedikleri yerden hiç hoşlanmıyorum. Buz gibi, ameliyathaneye benziyor. Perde bile yok. Bir musluk ve boş bir oda. Başımda o kara kuru hastabakıcı. Yüzünde arsız, utanmaz bir gülüş. Öylece seyrediyor beni.

“Ben yıkayayım seni” diyor.

“Hayır” diyorum.

Kocaman odada ikimiziz, ben çıplak, o giyinik, beni seyrediyor. Sıcak suları çabuk çabuk başımdan aşağı döküyorum.

Bazen koridorda kadınlar birbirine hayatlarını anlatıyorlar. Neyi, ne kadar paylaşıp, neleri gizlediklerini hiç bilemiyorum. Hem bana ne? Zaten ben ne anlatabilirim ki? Nasıl anlatabilirim ki? Bütün günü

sigara içerek geçiriyorum. Sanki damarlarıma serum yerine nikotin verseler daha mutlu olacağım.

İki hafta sonra dışarıya telefon etmeme izni veriyorlar. Oya'yı arıyorum, kız kardeşimi. Başka araya-bileceğim kimse yok... Sesim titriyor. Onun da...

“Yarın gelip seni dışarıya çıkartırım, biraz hava almak bak nasıl da iyi gelecek sana” diyor.

Duygularım uyuşmuş. Sevinmem gerekiyor aslında ama buradan hiç çıkmak istemiyorum. Burası bana güven veriyor şimdi. Alıştım galiba. Burada, bu deli kadınlarla hiç bilmediğim bambaşka bir dünyayı paylaşıyorum. Belki de gerçek yaşama dönmekten korkuyorum.

Oya'yla Boğaz'a gidiyoruz. Çocukken hep yemek yediğimiz yere. “Seversin sen burayı” diyor. İçime çöken hüznün farkında değil... Yediğimiz yemeklerden onlara da götürmek istiyorum. Sonra vazgeçiyorum. Ya hastabakıcılar kızarsa? Pasta götürmeye karar veriyorum. Hem onlara da alabilirim. Belki biraz daha iyi davranırlar bana. Biraz daha...

ÇİÇEK PANSİYON

Genç kadın otobüsten indiğinde içindeki yoğun huzursuzluk duygusuyla etrafına bakındı. Yedi saat süren yolculuk süresince verdiği kararı sorgulayıp durmuştu. Nasıl bir cesaretti bu köye gelmek? Hem de hastaneden daha yeni çıkmışken... Kalbinin sıkıştığını hissetti. Onca ilaca rağmen duygularıyla başa çıkmayı hâlâ öğrenememişti.

Elindeki minik valizi yere bırakıp her zamanki gibi karma-karışık olan çantasının içinden adresi bulmaya çalıştı. Bir türlü bulamıyordu. “Çantam da yaşamım gibi, hep karmakarışık” diye düşündü. Uzun zamandır kullandığı ilaçlar ve birbirine ekleyerek içtiği sigaralar yüzünden elleri titriyor, parmaklarına bir türlü hâkim olamıyordu.

“Bok iç, olur mu?” dedi kendi kendine. “Geberip gideceksin bu sigara yüzünden.” Sonra zaten “geberip gitmek” için ne kadar uğraştığını hatırlayınca yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

Köy meydanındaki kahve sanki yüzyıllardır aynı görüntüsünü korur bir havayla karşısında duruyordu. Her yaştan erkek, sanki bu dünyada başka yapılacak hiçbir iş yokmuş gibi tavla, okey oynuyor, bir kısmı da at yarışı tahmini yapmaya çalışıyordu. Genç

kadın valizini sımsıkı tutarak kahvenin kapısına doğru yürüdü. Oyun oynamaya dalmış kafalar birer birer kalkmaya başlamıştı. “Bu ıssız köy yerinde şehirli bir kadını sık görmüyorlar galba” diye düşündü. Ama yine de bakışların korkularını depreştirmesine engel olamıyordu.

Masalara çay dağıtan yaşlıca bir adam yanına yaklaştı.

“Buyur kızım, kime bakmıştın?”

“Ben... Ayşe Hanım’ın pansiyonunu arıyordum.”

“Pansiyon şu yukarıdaki yolda. Kolay bulcan ama dur, bizim Ali seni götürüversin.”

Yaşlı adamın yanına kattığı Ali ile birlikte taş yoldan yukarıya doğru tırmanmaya başladılar. Baharla birlikte açan begonviller, teneke yağ kutularının içerisine dikilmiş olan sardunyalar, pencere kenarlarında duran mineler insanın içini açıyordu. Genç kadınsa sadece içindeki hüznün acısını taşıyor, tüm bu güzelliklerin farkına dahi varamıyordu.

Pansiyon, her penceresinde dantel örtüler ve çiçekler olan iki katlı bir taş evdi. Kapıyı açan yaşlıca hanımın başındaki gelişigüzel bağlanmış başörtüsünden çoğu beyazlaşmış olan saçları görünüyordu.

“Merhaba, ben İpek” dedi genç kadın. “Siz de Ayşe Hanım olmalısınız.”

Yaşlı kadın gülümsedi.

“Hoş geldin İpek kızım. Ayşe Hanım değil Ayşe Teyze. Bizim pansiyona gelenler hep evlerine gelmiş gibi olurlar, ben de hepsinin Ayşe Teyze’si. Gel odanı göstereyim.”

İpek’in içeri girmesi için kenara çekilirken arkasında duran çocuğa seslendi.

“Ali oğlum, getir ablanın valizini yukarıya.”

Tahta merdivenlerden yukarı çıkıp küçük bir odaya girdiler. Yatağın üzerinde dantel işlemeli bir yatak takımı ve havlular duruyor, odanın içerisi mis gibi sabun kokuyordu. İpek çocukluğundan kalan bu kokuyu içine çekti. Ayşe Teyze bir yandan anlatıyordu.

“Banyoyu yukarıdaki iki odayla ortak kullanacaksınız kızım. Orada da bir genç hanımla nişanlısı kalıyorlar. Çok iyi çocuklar. Hiç rahatsız olmazsın.”

“Keşke banyo odamda olsaydı” diye düşündü İpek. Hastane-deki banyoyu hatırlayınca tüyleri diken diken oluyordu. Hele de her seferinde yiyecekmiş gibi bakan hastabakıcıyı hatırladığında...

Kapıyı kapatıp kendini yatağın üzerine bıraktı. Dışarıdaki ağaçların gölgeleri duvarlarda değişik şekiller oluşturuyorlardı. Uzun zamanların getirdiği yorgunluklar bir anda bedenine çökmeye başladı ve gözleri yavaş yavaş kapandı. Uyumak en büyük korkularından biriydi.

Direnmeye çalıştı... ama uyku ağır bastı.

YENİDEN ÇIĞLIKLAR

İpek'in uykusu canhıraş çığlıklarla bölündü. Öylesine terle-mişti ki yatağı su içerisinde kalmıştı. Seslerin nereden geldiğini anlayamadığı ilk dehşet dakikalarından sonra çığlık atanın ken-disi olduğunu fark etti. “İşte yeniden geri geldiler” dedi kendi kendine. Beynindeki bu seslerden kurtulmak istiyor, ama bir türlü kurtulamıyordu. Kapının arkasından Ayşe Teyze'nin sesini duydu.

“Kızım aç şu kapıyı, kilitlemişsin açamadım, ne kadar zaman-dır bağırp duruyorsun, merak içinde kaldım burada.”

“Ne var sanki merak edecek?” diye düşündü. “Kâbus işte. Burada da mı rahat yok bana? Bırakın da kâbuslarımla yalnız kalayım. Belki de buraya gelmem hataydı zaten. Belki de benim yerim o akıl hastanesi. Korkularım ve çığlıklarım oraya aitim. Ölssem de kurtulsam! Ama ölmek de cesaret ister. Tanrım! Artık hiçbir şeye cesaretim yok. Sadece boşluğa bakmak ve yaşamımı böyle nihayetlendirmek istiyorum.”

Yanaklarından süzülen yaşları silerken yeniden Ayşe Teyze'nin sesi geldi.